

Miloš Kratochvíl

PRÁZDNINY
BLBCE ČÍSLO

13

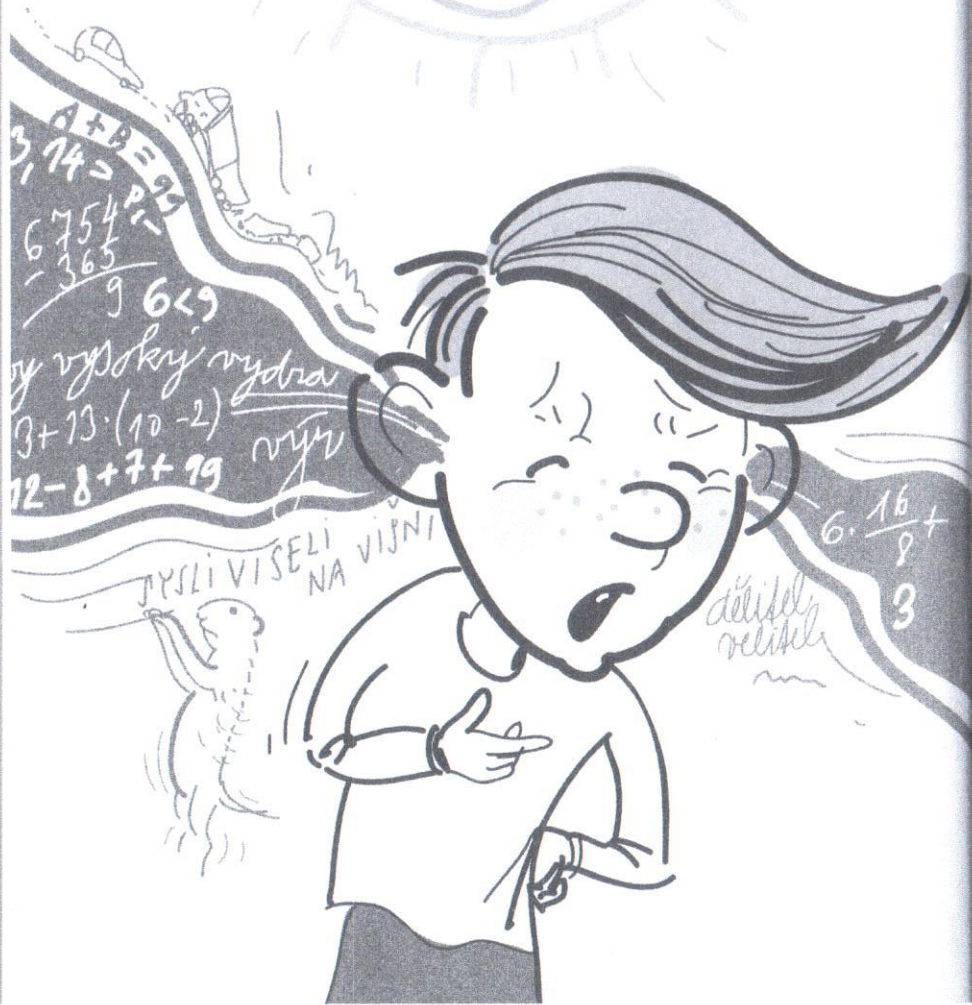

Jak jsme
zachraňovali
svět

Ilustrovala
LENKA JASANSKÁ

MLADÁ FRONTA

JEN SLUNCE
BYLO V KLIDU...

„Tři trojky!? No, to se máš na co těšit!“ syčela maminka jako kobra. Nebezpečně cukala volantem a oči jí žhnuly tak, že se možná protijedoucí řidiči lekali, jaký šílenec se na ně řítí se zapnutými dálkovými světly.

„Byl jsem nemocnej...“, zkusil jsem se bránit.

„Mlč, prosím tě!“ vybuchla maminka. „Chřipku jsi měl hned po pololetí. Na to se nevymlouvej!“ zalomcovala volantem, div ho neulomila.

Ztratil jsem odvalu ji vysvětlit, že tou nemocí nemyslím chřipku, ale nemoc, co mám v hlavě. Já vlastně nevím jistě, jestli je to nemoc. Ale co jiného by to mohlo být? Když to na mě padne, neleze do mě učení, ať dělám co dělám. Jako bych na něj v mozku neměl žádné závitky, nebo do čeho se to tam ukládá. A že jsem zkoušel kdeco. Když do mě učení nešlo koukáním do učebnic, pokoušel jsem se dostat ho do hlavy ušima. Četl jsem všechno hodně nahlas, aby to do mě vletělo odrazem od stěn, jenže jsem se asi moc soustředil na to, jestli dost řvu, a nezapamatoval jsem si zase skoro nic. Teprve pak jsem se na učení vykašlal. Až když jsem zjistil, že mi to fakt nejde.

„Jsi lajdák!“ bouřila máma. „Největší lajdák pod sluncem!“

Podíval jsem se na sluníčko, jestli to vidí taky tak. Ale slunce bylo v klidu. Nemračilo se na mě. Svítalo a hřálo vlídně. Chovalo se přesně tak, jak se má chovat, když začínají prázdniny.

Na chvilku mě to utěšilo. Ale jenom na chvilku.

Ve škole jsme se učili, že slunce dává život všemu na zemi, jenže mně ho dali taky táta s mámou, a co mi bude platné slunce, když mě máma s tátou přerazí? Ve vesmíru moje vysvědčení asi nikdo neřeší, ale jsem hanbou naší rodiny a to se řešit bude. Jsem blbec, který má na vysvědčení napsané černé na bílém, že se s ním rodina nemá proč chlubit.

Proboha, když už je na všechno tolik vynálezů, proč někdo nevymyslel sprej na blbce? Postříkal bych se jím a zmizel. Ne napořád, to bych nechtěl, ale třeba na tři dny, kdy se všichni ptají jenom na vysvědčení... „Tak co váš Tadeáš? Měl samý jedničky?“ – „Náš Tadeáš?“ řekla by nechápavě maminka. „My žádnýho Tadeáše nemáme.“

Nemusela by se za mě stydět, a až by se o vysvědčeních přestalo mluvit, vztek i sprej by vyprchaly a já bych se zase objevil a nebylo by mi už ze všeho tak nanic jako teď.

Maminka mě vezla k babičce a k dědovi do Hájova, kde jsem měl být do poloviny prázdnin. Bylo domluvené, že tam na nás bude čekat táta, abychom se mohli všichni společně radovat nad mým vysvědčením, které bude lepší než pololetní s jednou trojkou. Dlouho to vypadalo nadějně, což jsem doma hrdě hlásil. Jenže ve finále školního roku jsem zmastil, co se dalo, a učitelka nepřimhouřila oko jako u někoho. Bud' nechtěla, nebo možná nemohla, protože ho měla z toho, co jsem v posledních písemkách předvedl, tak vykulené, že se ani přimhouřit nedalo. Další dvě dvojky mi zaoblila na trojky.

Neklaplo to...

Sledoval jsem, kolik zoufalců se krčí na zadních sedadlech protijedoucích a předjížděných aut stejně jako já, protože je taky vezou na popravu. Než jsme sjeli z hlavní silnice, napočítal jsem jich dvanáct. Já byl zoufalec číslo třináct... Jasně že jsem mohl začít s počítáním u sebe, ale nechtělo se mi dát si číslo jedna. Tím bych se označil za největšího tupce na světě. Nikdo nechce být úplně největší pako. Ani já ne. S třináctkou jsem si připadal schovaný v docela velkém houfu.

PŘETOČENÁ OSTRÁ PRAVÁ

Táta tě přerazí!“

Tohle byla poslední slova, která jsem od maminky v autě zaslechl.

Do kamenné brány k babičce a dědovi je to ostrá pravá, jak se hlásí při rallye. Maminka ji dala s drobným smykem, ale jak byla rozrušená trojkami místo dvojek na mém vysvědčení, spletla si dvojku a trojku na řazení možná i s pětkou. Žebřík uprostřed brány přerazila jako špejli a naprala to do višně.

Vůbec si nevšimla, že nahoře na žebříku stojí tatínek. Věšel na bránu lampiony. Nečekal, že se mnou maminka přijede tak brzy a tak rychle.

Zkrátím to:

Mně se nestalo nic. Táta měl zlomenou levou nohu a pravou ruku, maminka to měla obráceně – zlomenou pravou nohu a na levé ruce kost předloketní. A k tomu ještě vykloubený pravý ukazovák, kterým mi celou cestu hrozila. Na hlavách měli šrámů a boulí zhruba stejně. Táta stál totiž na žebříku bez montérské přilby, která je pro výškové práce předepsaná, jak vím z prvouky, z níž mám jedničku. A on to musí vědět ještě líp, protože ji má v práci na hlavě denně, když natahuje na stožáry dráty pro vedení elektrického vysokého napětí. Maminka neměla zapnutý bezpečnostní pás, což měla mít, jak ví úplně každý. Tvrdila, že se v rozrušení nad známkami na mém vysvědčení v pásech dusila, ale já si myslím, že by jí policajti tenhle důvod neuznali...

